

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/116/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717010297
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2717010297.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného V. S., nar. XX. S. XXXX v L., t. č. vo výkone väzby v inej trestnej veci v Ústave na výkon väzby Nitra, pre zločin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 221 odsek 1, odsek 3 písmeno a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 3. júna 2019, č. k. 8T/32/2017 - 667, na verejnom zasadnutí konanom 26. mája 2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného V. S. zamietá.

odôvodnenie:

Okresný súd Skalica (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 3. júna 2019, č. k. 8T/32/2017 - 667, uznal V. S. (ďalej len obžalovaný) za vinného zo zločinu podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 221 odsek 1, odsek 3 písmeno a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že spoločným konaním s už odsúdeným S. V., nar. XX.X.XXXX (odsúdeným rozsudkom Okresného súdu Skalica sp.zn. 6T/201/2016 zo dňa 21.6.2017) od presne neustáleného času dňa 17.5.2016 do dňa 22.5.2016 v meste L., od F. S., nar. X.X.XXXX v L., trv. bytom L., A. č. XXXX/X, zamestnanej ako vedúca herne Merkur v obchodnom centre MAX v Skalici, Mallého 53, pod zámienkou, že vymôžu jej existujúcu pohľadávku vo výške 6.000 €, pod rôznymi legendami vylákali od nej celkovú finančnú čiastku vo výške 48.000 €, ktoré ona na tento účel dočasne získala z peňažných prostriedkov svojho zamestnávateľa MERKUR SPIELO SK s.r.o. Bratislava, Klincová 37/B, pričom ako legendy používali rôzne úskoky, že na úspešné vymoženie pohľadávky potrebujú peniaze na založenie obchodnej spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorá mala byť založená na jej dlžníka V. S., na ktorého mal potom byť zobrať úver a následne predstierali, že sa „vec“ skomplikovala a preto potrebujú ďalšie peniaze pre notára a potrebujú peniaze pre pracovníčku Raiffeisen banky na odblokovanie peňazí, z čoho jej mala byť podľa ich predstierania vyplatená nielen pohľadávka vo vzťahu ku V. S., ale aj všetky peniaze, ktoré od nej do tej doby vylákali, pričom pohľadávku reálne nevymohli, ani žiadne z prezentovaných aktivít reálne nevykonali a tieto výlučne len predstierali a ani jej nevrátili vylákané peniaze a takýmto spôsobom jej spôsobili celkovú škodu vo výške 48.000 €.

Okresný súd za to obžalovaného odsúdil podľa § 221 odsek 3 Trestného zákona, s poukazom na § 37 písmeno m), § 38 odsek 2, odsek 4, s použitím § 42 odsek 1, § 41 odsek 2 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 4 (štyri) mesiace, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovanému taktiež podľa § 76 odsek 2 a § 78 odsek 1 Trestného zákona uložil ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

Súčasne podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona okresný súd zrušil výrok o treste uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 20.6.2018, č. k. 2T/21/2018-345, právoplatný 20.6.2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej F. S. (ďalej len poškodenej) škodu vo výške 48.000 eur, a to spoločne a nerozdielne s už odsúdeným S. V., ktorý bol už zaviazaný k tejto náhrade škody rozsudkom Okresného súdu Skalica z 21.6.2017, č. k. 6T/201/2016-422, právoplatným 21.6.2017.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie prečítaním výpovede obžalovaného V. S. z prípravného konania, keďže tento odmietol vypovedať na hlavnom pojednávaní, výsluchmi poškodenej a svedkov S. V., C. C., V. S., C. V., U. F., H. R., E. S., T. Q., K. R., A. R., ako aj listinnými dôkazmi. Okresný súd v rozsudku podrobne rozviedol priebeh dokazovania, obsah jednotlivých dôkazov a následne uzavrel, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný spoločným konaním s už odsúdeným S. V. na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol poškodenú do omylu a spôsobil tak značnú škodu. Z hľadiska právneho posúdenia, konanie obžalovaného napĺňa pojmové znaky zločinu podvodu spolupáchatelstvom podľa § 221 odsek 1, odsek 3 písmeno a) Trestného zákona a to tak po objektívnej ako aj subjektívnej stránke, nakoľko úmyselne ako trestne zodpovedná osoba spoločne s už odsúdeným S. V. od poškodenej pod zámienkou, že vymôžu jej existujúcu pohľadávku vo výške 6.000 eur od V. S. pod rôznymi legendami vylákali od poškodenej postupne celkovú sumu vo výške 48.000 eur, ktoré ona na tento účel dočasne získala z peňažných prostriedkov svojho zamestnávateľa MERKUR SPIELO SK s.r.o, pričom ako legendy používali rôzne úskoky, že na úspešné vymoženie pohľadávky potrebujú peniaze na založenie obchodnej spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorá mala byť založená na jej dlžníka V. S., na ktorého mal potom byť zobrať úver a následne predstierali, že sa vec skomplikovala a preto potrebujú ďalšie peniaze pre notára a potrebujú peniaze pre pracovníčku banky na odblokovanie peňazí, z čoho jej mala byť podľa ich predstierania vyplatená nielen pohľadávka vo vzťahu ku V. S., ale aj všetky peniaze, ktoré od nej do tej doby vylákali, pričom pohľadávku reálne nevy mohli, ani žiadne z prezentovaných aktivít reálne nevykonali a tieto výlučne len predstierali a ani jej nevrátili vylákané peniaze, pričom takýmto spôsobom jej spôsobili celkovú škodu vo výške 48.000 eur, čo je s poukazom na 125 odsek 1 Trestného zákona škoda značná (min. škoda 26.600 eur). V konaní bolo preukázané, že tak konali v období od 17.5.2016 do 22.5.2016, pričom okresný súd v tomto smere posunul obdobie páchania trestného činu v skutkovej vete oproti obžalobe bez porušenia totožnosti skutku.

Ďalej okresný súd uviedol, že objektívna stránka trestného činu predpokladá existenciu páchatel'a, ktorý uvedie niekoho do omylu, príčinnej súvislosti medzi omylom určitej osoby (resp. jej neznalosti všetkých podstatných skutočností) a ňou vykonanou majetkovou dispozíciou a ďalej príčinnú súvislosť medzi touto dispozíciou na jednej strane a škodou na cudzom majetku a obohatením sa páchatel'a alebo inej osoby na strane druhej. Omyl sa môže týkať skutočností minulých, prítomných i budúcich, podstatné je, aby išlo o nehodu predstavy s reálne existujúcou skutočnosťou (udalosťou), ktorú je možné objektívne overiť. Uvedením do omylu sa potom rozumie aktívne konanie páchatel'a, ktorý koná tak, aby vyvolal v inej osobe určitú subjektívnu predstavu (stav), ktorá sa však nezhoduje s objektívnou realitou, čo sa stalo aj v prejednávanej príhode tak ako je vyššie uvedené. Zároveň tiež súd uvádza, že toto nebolo medzi stranami ani sporné. Obžaloba mala za to, že sa obžalovaný dopustil zločinu podvodu, pričom obhajoba mala za to, že obžalovaný sa dopustil len prečinu podvodu a v tomto smere žiadala aj zmeniť právnu kvalifikáciu skutku. Sporným medzi stranami tak bola výška škody spôsobená trestným činom a od nej sa odvíjajúca právna kvalifikácia skutku.

Okresný súd ďalej argumentoval tým, že obžalovaný sa k trestnej činnosti priznal len čiastočne, pričom žiadal prekvalifikovať zločin podvodu na prečin podvodu. Obžalovaný priznal, že od poškodenej vylákal len sumu 23.000 eur a to v čiastkach 5.000 eur odovzdaných pred Maxom Skalica, ďalších 5.000 eur pred Daňovým úradom Skalica, 10.000 eur v obchodnom centre Avion Bratislava a sumu 3.000 eur. Obžalovaný uviedol, že tieto peniaze poškodenej brala z herne od svojho zamestnávateľa. Ostatné čiastky však obžalovaný poprel. Vie ešte o sume 10.000 eur, ale tie poškodenej odovzdala S. V. a nie jemu. O ostatných peniazoch nevie nič s tým, že obžalovaný sa bránil tým, že poškodenej mala brať peniaze od svojho zamestnávateľa z herne a požičiavať ich hráčom, že dlží zamestnávateľovi 50.000 eur, o tomto všetkom sa mu mala zdôveriť dokonca samotná poškodenej. Tiež mal vedomosť, že dcéra poškodenej stavia dom a poškodenej jej mala požičať sumu 21.000 eur.

Obranu obžalovaného považoval okresný súd za vyvrátenú výpoveďou poškodenej, ktorej výpoveď je v dobrom súlade s ostatnými vykonanými dôkazmi a to výpoveďou dcéry C. C., výpoveďou konateľ'a spoločnosti MERKUR SPIELO s.r.o. C. V., tiež výpoveďami jej kolegov z práce svedkov H. R., K. R., A. R., ďalej výpoveďou svedka U. F. a tiež s listinnými dôkazmi.

K obrane obžalovaného, ktorý neuznával sumu 10.000 eur, ktorú poškodenej odovzdala S. V., okresný súd poznamenal, že trestný čin bol spáchaný spoločným konaním obžalovaného i S. V., čomu zodpovedá celkový priebeh deja tak, ako ho popísala poškodenej a ako sa v skutočnosti odohral. To, že poškodenej

neodovzdala tú ktorú konkrétnu čiastku obidvom páchatateľom naraz (čo si súd dosť dobre nevedel ani predstaviť, odovzdať obidvom naraz do rúk peniaze, vždy konkrétnu čiastku do rúk prebrala jedna osoba) ešte neznamená, že to nebolo spáchané spoločným konaním. Poškodená sama uviedla, že 20.5.2016 odovzdala len V. S. sumu 3.000 eur a 4.000 eur, ktorý uvádzal, že celú vec už len preberá on sám, no na druhý deň za ňou prišiel S. V., ktorému odovzdala 2 x 5.000 eur a tiež hovoril v podstate to isté, že zase on preberá celú vec sám. No ten istý deň jej volali, stretli sa s ňou obidvaja a už boli zase kamaráti a dohovárali jej, aby nikomu nič nehovorila, resp. ju nabádali, ako má vypovedať v prípade, že sa o tom dozvie polícia. Okresný súd okrajovo poznamenal (na margo snahy dostať sa so zločinu na prečin), že poškodená odovzdala pri stretnutí s obžalovaným a S. V. čiastky 5.000 eur, 7.000 eur, 9.000 eur a 10.000 eur a pri stretnutí len s obžalovaným V. S. čiastku 3.000 eur a 4.000 eur, čo je spolu suma 38.000 eur, pri ktorej bol zakaždým obžalovaný, čo je škoda značná. Okresný súd bol ale toho názoru, že spoločným konaním páchatateľov bola spôsobená škoda vo výške 48.000 eur tak, ako je vyššie odôvodnené.

Ako nedôvodné okresný súd zamietol návrhy na doplnenie dokazovania zabezpečením všetkých záznamov, zápisov, súpisov za každý deň zo spoločnosti MERKUR SPIELO SK s.r.o, ako aj pokladničnú knihu, nakoľko to považoval za nadbytočné a nedôvodné. Spoločnosť MERKUR SPIELO SK s.r.o predložila súdu písomné potvrdenia, resp. záznamy z kontrol, tiež boli vykonané výsluchy svedkov k manku na zverených hodnotách spôsobených poškodenou, výsluch konateľa tejto spoločnosti, ktoré dôkazy súd považoval za dostatočné. Podľa súdu neexistuje žiadna relevantná skutočnosť, pre ktorú by sa nemalo na výsledky týchto kontrol, ani na výsluchy svedkov v tejto časti prihliadať.

Za nedôvodné považoval okresný súd aj návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom svedka Y. Y., ktorého obhajoba chcela vypočuť k tomu, že tento mal podľa tvrdenia obžalovaného požičať peniaze poškodenej v čase, keď jej prišla kontrola. Okresný súd dôvodil tým, že obžaloba a poškodená jednoznačne preukázali, akým spôsobom a z akých prostriedkov poškodená dlh voči zamestnávateľovi uhradila. Tiež okresný súd zamietol ako nedôvodné návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom K. C. a Y. F., ktorí sa mali nachádzať v aute, keď sa rozprávali s poškodenou a podľa obžalovaného sa mali len neurčito vyjadriť k nejakému obsahu ich rozhovoru s poškodenou. Okresný súd to považoval za nadbytočné, neurčité, obžalovaný ani nešpecifikoval, čo konkrétne tým chcel preukázať, naviac jedná sa o obdobie, kedy na samom začiatku sedeli s poškodenou v aute a boli vylákané prvé sumy od poškodenej, ku ktorým sa obžalovaný aj priznal. Tiež výsluch M. U. považoval okresný súd za nedôvodný, nakoľko táto osoba v čase spáchania skutku v herni na prevádzke MERKUR SPIELO SK s.r.o. Skalica vôbec nepracovala.

K výroku o treste okresný súd uviedol, že pri určovaní druhu trestu a jeho výmery vychádzal z ustanovení § 34 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona, pričom vzal do úvahy spôsob spáchania činu, následok, zavinenie a pohnútku, kde vychádzal z okolností spáchania skutku tak, ako sú vyššie popísané, poukazujúc na to, že obžalovaný spáchal trestný čin koordinovane a plánovane spoločným konaním s už odsúdeným S. V. a s výlučne zisťným motívom. V konaní spolupáchatateľov V. S. a teraz už odsúdeného S. V. súd nevidel zásadný rozdiel a bol toho názoru, že k spáchaniu trestného činu prispeli približne rovnakou mierou. Obžalovaný porušil záujem spoločnosti na ochrane majetku osôb, pričom vo vzťahu k zavineniu mal súd preukázaný priamy úmysel.

Pri ukladaní trestu obžalovanému taktiež obligatórne prihliadol podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. V prípade obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu, naopak zistil priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písmeno m) Trestného zákona, že už bol v minulosti odsúdený. Okresný súd poznamenal, že obžalovanému nepripočítal priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona, že spáchal viac trestných činov, nakoľko mu ukladal súhrnný trest odňatia slobody za použitia asperačnej zásady, kde už je raz zohľadnená na ťarchu obžalovanému okolnosť, že spáchal viac trestných činov. Nie je možné túto istú okolnosť (teda že sa dopustil viac trestných činov) mu pripočítať na ťarchu dva krát, pretože by inak došlo k dvojitému pripočítaniu tej istej okolnosti na jeho ťarchu. Vzhľadom k tomu u obžalovaného prevažoval pomer priťažujúcich okolností, preto v súlade s ust. §38 odsek 4 Trestného zákona došlo k modifikácii trestnej sadzby zvýšením jej dolnej hranice o jednu tretinu. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný spáchal viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, bolo nutné ukladať mu trest odňatia slobody za použitia asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona s tým, že horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného sa zvýšila o 1/3, teda sadzba po jej úprave bola v rozmedzí od 5 rokov a 4 mesiace až do 13 rokov a 4 mesiace.

Okresný súd ďalej uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/21/2018 zo dňa 20.6.2018, právoplatným 20.6.2018, bol obžalovaný uznaný za vinného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona, pričom bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok. Skutku

sa dopustil v mesiaci júl 2015, pričom aktuálne súdnej trestnej činnosti sa dopustil od 17.5.2016 do 22.5.2016, teda skôr, ako bol Okresným súdom Bratislava IV sp. zn. 2T/21/2018 vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, preto mu bolo potrebné ukladať súhrnný trest s poukazom na ustanovenie § 42 ods. 1 Trestného zákona.

Okresný súd obžalovanému uložil súhrnný trest odňatia slobody podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona, s poukazom na § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona vo výmere 5 (päť) rokov a 4 (štyri) mesiace, teda na samej spodnej hranici. Bol toho názoru, že takto uložený trest je primeraný, splní funkciu ochrany spoločnosti i prevencie (individuálnej i generálnej) a zároveň vyjadruje aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Na výkon uloženého trestu ho zaradil podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože obžalovaný už bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona okresný súd zároveň zrušil výrok o treste uložený obžalovanému skorším rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 20. júna 2018, č. k. 2T/21/2018-345, právoplatný 20. júna 2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Výrok o ochrannom dohľade okresný súd odôvodnil tým, že obžalovaný už bol v minulosti dva krát vo výkone trestu odňatia slobody (odsúdenie rozsudkom OS Skalica sp. zn. 6T/35/2011 a OS Skalica 4T/179/2013) za trestný čin podvodu, že mu znovu ukladá nepodmienečný trest odňatia slobody za taký trestný čin a vzhľadom na jeho osobu, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší spôsob života, na prostredie, v ktorom žije a na povahu spáchanej trestnej činnosti, sa od neho nedá očakávať, že po výkone trestu povedie riadny život.

Výrok o náhrade škody okresný súd odôvodnil tým, že si poškodená riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody vo výške 48.000 eur, že v konaní bolo preukázané, že škodu spôsobili obžalovaný a už odsúdený S. V. ako spolupáchatelia, preto postupom podľa § 278 odsek 1 Trestného poriadku obžalovaného zaviazal spoločne a nerozdielne s už odsúdeným S. V. k jej náhrade.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní zahlásil obžalovaný odvolanie proti všetkým výrokom.

Prokurátor v zákonom stanovenej lehote odvolanie nepodal.

Obžalovaný odvolanie písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jána Pekára. V odvolaní obhajca uviedol, že obžalovaný sa v celom rozsahu pridriava svojich vyjadrení v priebehu prípravného konania a v rámci súdneho konania, tiež sa pridriava záverečnej reči svojho obhajcu. V žiadnom prípade nesúhlasí s rozhodnutím okresného súdu, pretože z vykonaného dokazovania vyvodil súd nesprávny právny záver. V rozsudku je uvedené, že obžalovaný mal spolu s S. V. spôsobiť poškodenú škodu spolu vo výške 48.000 eur napriek tomu, že žiadnym hodnoverným spôsobom nemal súd preukázané, že jej škoda vznikla práve vo výške 48.000 eur. K tomu, že škoda vo výške 48.000 eur mala vzniknúť spoločným konaním obžalovaného a S. V., nemá súd v spise žiadny písomný (účtovný) doklad. U zamestnávateľa poškodenej mali byť vedené písomné údaje denných tržieb, ktoré obhajoba opakovane žiadala predložiť, čo súd bezdôvodne zamietol vykonať. Týmto spôsobom by bolo jednoznačne preukázané, aké konkrétne sumy odovzdala poškodená obžalovanému a aké sumy odovzdala S. V., resp. aké sumy, iné sumy im odovzdala. V tejto časti je teda rozhodnutie súdu nezrozumiteľné a jeho tvrdenia uvedené vo výrokovej časti rozsudku nepreukázané. Samotná poškodená nevedela uviesť presné sumy, ktoré mala odovzdať obžalovanému a S. V.. Súd nemal k vyneseniu odsudzujúceho rozsudku právne relevantné dôkazy.

Obhajca ďalej v odvolaní uviedol, že obžalovaný sa priznal ku konaniu v rozpore so zákonom, kde uviedol presné sumy resp. ich delenie, prevzaté od poškodenej. Je teda preukázané, že naplnil skutkovú podstatu § 221 Trestného zákona, avšak iba v súlade s ustanovením § 221 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona, t. j., že u neho bola naplnená iba skutková podstata prečinu tohto zákonného ustanovenia. Je nepochybné, že neboli vykonané dôkazy na preukázanie skutočnej škody spôsobenej poškodenej. Súd sa teda nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Týmto postupom prišlo k podstatným chybám konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzali. V nadväznosti na uvedené skutočnosti sú značné pochybnosti o správnosti skutkových zistení pre rozhodovanie súdu.

Vzhľadom ku všetkým uvedeným skutočnostiam obžalovaný v konečnom návrhu žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v súlade s ustanovením § 321 odsek 1 písmeno a), písmeno b), písmeno c) Trestného zákona a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie 8. októbra 2019.

V priebehu odvolacieho konania obžalovaný doručil krajskému súdu písomný návrh na doplnenie dokazovania, v ktorom žiadal opätovne vypočuť poškodenú, svedka S. V. a vyžiadať od spoločnosti MERKUR SPIELO SK s.r.o, všetky účtovné doklady za obdobie od 17.5.2016 do 22.5.2016, najmä všetky „knihové smeny, zápisy peňazí a knihu o presnom stave financií.“

Krajský súd vo veci vykonal 26. mája 2020 verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry a obhajca obžalovaného. Výsluch obžalovaného bol v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 vykonaný z ÚVV Nitra, kde aktuálne vykonáva väzbu v inej trestnej veci, prostredníctvom video-konferenčného zariadenia podľa § 61b Trestného poriadku. Strany konania voči tomuto postupu neuplatnili žiadne výhrady. Verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti poškodenej.

Návrhy obžalovaného na doplnenie dokazovania krajský súd zamietol ako nadbytočné. Obžalovaný v podstate navrhoval doplniť dokazovanie rovnakými dôkazmi, o ktorých už raz okresný súd rozhodol, že sú nadbytočné. Aj krajský súd je toho názoru, že skutkový stav bol dosiaľ vykonaným dokazovaním preukázaný v rozsahu potrebnom pre meritórne rozhodnutie, z ktorého dôvodu nebolo potrebné ani zopakovať výsluchy už raz vypočutých svedkov, ani dopĺňať dokazovanie vyššie spomínanými listinami. V konečnom návrhu prokurátor žiadal odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Na verejnom zasadnutí obhajca zotrval na doterajších prednesoch a písomných dôvodoch odvolania. Ďalej uviedol, že návrh na doplnenie dokazovania najmä v časti týkajúcej sa údajov v herni, kde pracovala poškodená, je jednoznačne dôvodný pre preukázanie, aké finančné prostriedky mala z pokladne prevziať. Poškodená totiž tvrdila, že všetky peniaze, ktoré mala poskytnúť S. V. alebo obžalovanému, vždy brala z pokladne. Čiže ak by bol predložený výpis resp. zoznam údajov pri preberaní pokladne v dňoch 17.05. až 22.05.2016, bolo by jednoznačne preukázané, aké finančné prostriedky poškodená mala odovzdať či už S. V. alebo V. S.. V odôvodnení rozsudku sa uvádza, že je doložené potvrdenie zo spoločnosti Merkur Spielo s.r.o. - údaj o stave v pokladni dňa 01.04.2016, 13.05.2016 a 25.05.2016. V prvých dvoch prípadoch nebolo zistené žiadne pochybenie, až 25.05.2016 t. j. až 3 dni po tom, čo malo dochádzať k výberu z pokladne bol zistený schodok 48.000 eur. V spise sa teda nenachádza žiadny právne relevantný doklad o tom, že poškodená v čase od 17.05.2016 do 22.05.2016 prevzala z pokladne spolu sumu 48.000 eur, čiže nie je žiadny hodnoverný dôkaz o škode, ktorá jej mala týmto spôsobom vzniknúť. Podľa obhajcu je právne bezvýznamné, že S. V. je právoplatne odsúdený a že v rozhodnutí je uvedené, že spolu s obžalovaným spôsobil škodu poškodenej vo výške 48.000 eur, pričom samotná poškodená jednoznačne v určitých prípadoch uviedla, ktoré peniaze, ktoré sumy odovzdala S. V. a ktoré sumy odovzdala samostatne V. S.. Pokiaľ vedela aj po určitej dobe uviesť presné sumy, ktoré odovzdávala, jednoznačne pri jej výsluchu by mal byť kladený dôraz na to, aby uviedla, komu konkrétne uvedené sumy odovzdávala. Obžalovaný sa priznal ku konaniu v rozpore so zákonom a uviedol aj presnú sumu, ktorú od poškodenej prevzal, preto je podľa obhajcu preukázané, že obžalovaný jej spôsobil škodu vo výške 23.000 eur. Z tohto dôvodu obhajca žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a rozhodol, že obžalovaný je vinný zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Tiež žiadal vzhľadom na pochybnosti o výberoch a odovzdaných sumách, aby súd použil zásadu in dubio pro reo.

Obžalovaný v rámci konečného návrhu uviedol, že sa pridrižiava vyjadrenia svojho obhajcu a zotrváva na svojich písomných podaniach.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania, krajský súd nezistil.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o vine, krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy v súlade s ust. § 2

odsek 12 Trestného poriadku vyhodnotil individuálne, ako aj v ich súhrne a dospel k správneému záveru o vine obžalovaného.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 168 odsek 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a rozviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Podľa názoru krajského súdu je odôvodnenie napadnutého rozsudku presvedčivé, vychádza zo skutkového stavu, ako bol zistený na hlavnom pojednávaní a krajský súd proti nemu nemá žiadne výhrady, preto si odôvodnenie v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

K odvolacím námietkam krajský súd uvádza, že obžalovaný v podstate len opakuje obhajobnú argumentáciu prezentovanú pred okresným súdom, na ktorú dostal adekvátnu odpoveď, s ktorou sa však nestotožnil.

V dvojinstančnom súdnom konaní platí, že rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery okresného súdu. Na druhej strane je potrebné dať obžalovanému odpoveď na tie jeho odvolacie námietky, ktoré sú pre posúdenie danej veci kľúčové.

K odvolacím námietkam obžalovaného týkajúcich sa dokazovania krajský súd uvádza, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V posudzovanom prípade podľa názoru krajského súdu vykonané dokazovanie vytvára ucelenú, ničím nenarušenú, logickú štruktúru o tom, že žalovaný skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný spoločne s už právoplatne odsúdeným S. V..

Za kľúčovú v tomto prípade považoval aj krajský súd usvedčujúcu výpoveď poškodenej, ktorá detailne popisala konanie obžalovaného a už odsúdeného svedka S. V.. Jej výpoveď hodnotí aj krajský súd ako pravdivú a vierohodnú, keďže bola podporená ďalšími dôkazmi, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní, najmä výpoveďami svedkov C. C., C. V., H. R., K. R., A. R., U. F., ale aj listinnými dôkazmi, ktoré okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne rozviedol.

Rovnako ako okresný súd, ani krajský súd nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by poškodená nemala vraviť pravdu, resp. nebol zistený dôvod, pre ktorý by mala chcieť obžalovanému svojou výpoveďou úmyselne priťažovať. Poškodená obžalovaného pred skutkom vôbec nepoznala, taktiež nepoznala ani svedka S. V.. Potom čo od nej obaja spoločným konaním vylákali pod rôznymi zámienkami peniaze, ktoré si ona brala z pokladne zamestnávateľa, bolo v rámci kontroly ustálené manko v pokladni vo výške 48.000 eur. Práve takúto sumu následne zamestnávateľovi poškodená vrátila, na čo si musela peniaze požičať od dcéry a z banky, čo bolo v konaní riadne preukázané. Krajský súd nemal najmenší dôvod neveriť poškodenej, že práve túto čiastku od nej obžalovaný spoločne so svedkom S. V. vylákali. Tvrdenia obžalovaného o tom, že si poškodená z pokladne v herni brala peniaze aj pre seba, neboli v konaní preukázané. Naopak, z výpovedí svedkov vyplynulo, že poškodená bola vzorným zamestnancom herne od jej vzniku a žiadne manká nikdy nemala. Navyše je nelogické, aby poškodená umelo navyšovala svoje manko v herni, keď ho následne musela zamestnávateľovi nahradiť zo spomínaných pôžičiek, keďže sama potrebnou hotovosťou nedisponovala.

Pokiaľ ide o hodnotenie výpovede obžalovaného, tu naopak krajský súd postrehol jeho evidentnú snahu zmierniť svoj podiel viny s cieľom dosiahnuť priaznivejšiu právnu kvalifikáciu. Veľavravný je v tomto smere list obžalovaného (v spise na č. I. 69) adresovaný svedkovi S. V., v ktorom obžalovaný detailne tohto svedka navádzal ako má v konaní vypovedať, aby jeho výpoveď vyznela v neprospech poškodenej a naopak v prospech obžalovaného. Fakt, že svedok S. V. vypovedal v zmysle týchto inštrukcií činí obe tieto výpovede aj v očiach krajského súdu nevierohodnými.

Z prezentovaných dôvodov nemal ani krajský súd o vine obžalovaného žiadne pochybnosti.

Zistený skutkový stav okresný súd správne právne kvalifikoval ako zločin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, lebo obžalovaný spoločným konaním s už odsúdeným S. V. na škodu cudzieho majetku seba obohatili tým, že uviedli poškodenú do omylu a spôsobili tak cudzom majetku značnú škodu. Jednotlivé zákonné znaky skutkovej podstaty

tohto trestného činu okresný súd v odôvodnení podrobne rozviedol, preto krajský súd na odôvodnenie napadnutého rozsudku opätovne odkazuje, bez potreby ho opakovať.

K odvolacej námietke obžalovaného, že nezodpovedá za tú časť konania svedka S. V., v rámci ktorého mu poškodená odovzdala peniaze bez jeho vedomia, krajský súd uvádza nasledovné.

Judikatúra súdov v otázke spolupáchatelstva už dávnejšie ustálila, že o spoločné konanie, či už súčasne prebiehajúce alebo postupne na seba nadväzujúce, ide vtedy, ak každý zo spolupáchatelov naplnil svojim konaním všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu alebo pokiaľ každý zo spolupáchatelov svojim konaním naplnil len niektorý zo znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorá je následne naplnená súhrnom týchto konaní (viď rozhodnutie uverejnené pod číslom 66/1955 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk a stanovisko Najvyššieho súdu ČSSR z 19. 1. 1982 č. Tpjf 158/80 uverejnené pod číslom 17/1982 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk) alebo keď konanie každého zo spolupáchatelov je aspoň článkom reťaze, pričom jednotlivé činnosti článkov reťaze pôsobia súčasne alebo postupne vo vzájomnej nadväznosti a smerujú k priamemu vykonaniu trestného činu a iba vo svojom celku tvoria jeho skutkovú podstatu (viď rozsudok Najvyššieho súdu SSR z 23. 11. 1972, sp. zn. 1 Tz 68/72 uverejnený pod číslom č. 36/1973 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk alebo rozsudok z 30. 11. 1966, sp. zn. 8 Tz 77/66, uverejnený pod číslom 15/1967 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk).

Spoločný úmysel spolupáchatelov musí zahrňovať ako ich spoločné konanie, tak sledovanie spoločného cieľa, pričom predchádzajúca vzájomná výslovná dohoda sa nevyžaduje a postačí, ak ide o dohodu konkludentnú. Spoločenskú škodlivosť spolupáchatelstva predstavuje vedľa spoločného konania tiež skutočnosť, že spolupáchatelia sú vedomím spoločnej trestnej činnosti navzájom posilňovaní pri jej páchaní. Každý spolupáchatel si však musí byť vedomý aspoň možnosti, že konanie jeho a ostatných spolupáchatelov smeruje k spáchaniu trestného činu spoločným konaním a byť s tým pre tento prípad uzrozumený. Okolnosť, že každý zo spolupáchatelov sledoval pri spoločnom konaní svoj prospech nevylučuje, aby úmysel bol všetkým spoločný, zvlášť keď každý svojim príspevom napomáhal činnosti ostatných (viď rozhodnutie Krajského súdu v Liberci z 29. 6. 1949, sp. zn. To I 46/49 uverejnené pod č. 22/1950 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk).

K naplneniu pojmu spolupáchatelstva nie je potrebné, aby sa všetci spolupáchatelia zúčastnili na trestnej činnosti rovnakou mierou. Stačí aj len čiastočné príspevanie, napríklad v podriadenej role, ak je vedené rovnakým úmyslom ako činnosť ostatných páchatelov a je tak objektívne i subjektívne zložkou deja, tvoriaceho vo svojom celku trestné konanie. Ak sa činnosť skladá z niekoľkých zložiek, môžu byť tieto zložky rozdelené na spolupáchatelov tak, že jednotlivé konania môžu vykonávať jednotliví páchatelia, avšak tieto konania musia vo svojom súhrne naplňovať skutkovú podstatu trestného činu. Spoločná činnosť u spolupáchatelov zahŕňa popri spoločnom konaní tiež skutočnosť, že spolupáchatelia sú vedomím spoločnej trestnej činnosti navzájom posilňovaní pri jej páchaní.

V posudzovanej trestnej veci ani krajský súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že obžalovaný konal ako spolupáchatel, nakoľko jeho konanie vykazuje znaky zákonom a judikatúrou predpokladané v ust. § 20 Trestného zákona.

Tento záver je možné vyvodiť z vykonaného dokazovania, z ktorého nepochybne vyplynula úloha obžalovaného v tejto podvodnej schéme. Mal vedomosť o všetkých okolnostiach a spôsoboch vykonania činu a bol uzrozumený s tým, že S. V. ako spolupáchatel môže realizovať časť konania aj bez neho. Preto ak sa obžalovaný aj priamo nezúčastnil vylákania časti peňazí S. V., nie je táto skutočnosť pre záver o jeho spolupáchatelstve rozhodujúca, pretože v danom prípade stačilo, že sa každý z páchatelov podieľal na konaní len určitou časťou. Ide o alternatívu spolupáchatelstva, pri ktorej konanie každého zo spolupáchatelov bolo článkom reťaze, pričom jednotlivé činnosti každého z nich pôsobili súčasne vo vzájomnej nadväznosti a smerovali k priamemu naplneniu znaku skutkovej podstaty trestného činu podvodu. Z prezentovaných dôvodov nebolo možné prisvedčiť odvolacím námietkam obžalovaného, že ako spolupáchatel nezodpovedá za celý rozsah spôsobenej škody.

Pokiaľ ide o výrok o treste, tento síce nebol zo strany obžalovaného osobitným spôsobom v odvolaní namietaný resp. v uloženému trestu neboli vytýkané konkrétne nesprávnosti. Krajský súd sa preto pri prieskume tohto výroku zameril na všeobecné posúdenie zákonnosti a primeranosti uloženého trestu. Hneď na úvod konštatuje, že okresný súd vykonal ohľadom tohto výroku dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie trestu. Svoje zistenia a závery následne dostatočným a zrozumiteľným spôsobom rozviedol v napadnutom rozsudku. Krajský súd považuje zistenia, ktoré bral okresný súd do úvahy pri určení druhu trestu a jeho výmery, vrátane zohľadnenia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, za správne, ktoré potom okresný súd relevantným spôsobom aj vyhodnotil. Okresným súdom uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 4 mesiace je trestom zákonným nielen z pohľadu aplikácie ust. § 42 odsek 1 a § 41 odsek 2 Trestného zákona, ale aj správne stanovenej trestnej sadzby. Rovnako je aj trestom

spravodlivým a primeraným, najmä vo vzťahu k osobe obžalovaného, okolnostiam trestnej činnosti a následku, ktorý bol trestným činom spôsobený. Takto uložený trest v sebe obsahuje prvky individuálnej, ako aj generálnej prevencie, vrátane morálneho odsúdenia konania obžalovaného.

Čo sa týka spôsobu výkonu uloženého trestu odňatia slobody, okresný súd obžalovaného správne na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona, keďže tento v posledných 10 rokoch pred spáchaním skutku bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Rovnako výrok o ochrannom dohľade je správny. Zákonné podmienky predpokladané ust. § 76 odsek 2 Trestného zákona pre uloženie tohto druhu ochranného opatrenia boli splnené. Obžalovaný bol už v minulosti dva krát vo výkone trestu odňatia slobody za trestný čin podvodu a znovu sa mu ukladá nepodmienečný trest odňatia slobody za takýto trestný čin. Správne okresný súd ustálil, že od obžalovaného sa nedá očakávať, že po výkone trestu povedie riadny život. Pokiaľ ide o dvojročnú výmeru ochranného dohľadu, táto je v strede zákonného rozpätia jeden až tri roky upraveného v § 78 odsek 1 Trestného zákona a aj krajský súd ju považoval za primeranú okolnostiam prípadu a osobe obžalovaného.

Výrok o náhrade škody je taktiež v súlade so zákonom. Okresný súd postupoval správne, keď v súlade s ust. § 287 odsek 1 Trestného poriadku zaviazal obžalovaného spoločne a nerozdielne s právoplatne odsúdeným S. V. k náhrade škody, keďže škoda vznikla v príčinnej súvislosti s ich konaním a poškodená si svoje nároky uplatnila riadne (čo do dôvodu a výšky) a včas. Pokiaľ ide o samotnú výšku škody, táto bola ustálená vykonaným dokazovaním, čo našlo svoj odraz aj v skutkovej vete výroku o vine.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že v predmetnej trestnej veci krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie či prípadnú zmenu napadnutého rozsudku, preto odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.